

Korporal Hansen og jeg

Indkaldte Horsens-borgere fra krigen 1864. - Øverste række i midten I. P. Holmboe.

(Fortsat fra side 8)

Vi var dengang kun 50 alen fra fjenden.

*

EFTER at have ligget lidt, kravlede jeg over til et dige lidt derfra og dækkede mig saa godt som muligt.

Tyskerne kom samtidig fra den modsatte side af diget. Officererne svang sablerne og ville have folkene frem.

Det var Elisabeth-garden.

Men de ville ikke, og nogle sagde: „Wir kann nicht. Die Dänne halt so fest bi den Knecks“.

Endelig hørte jeg raabet: „Die Dänne sind umgegangen!“

get. Da de saa, jeg laa dér tæt op ad Og nu myldrede prøjserne over di-

get. Da de saa, jeg laa dér tæt op ad dem, var der én, der fældede geværet og raabte: „Verdammt Dänne!“

Men da prøjseren saa, at der væltede en stærk blodstrøm ud af min arm, smed han straks sit gevær og sagde: „Armer Kerl“.

Hvorpaa han lagde sig ned, sprættede ærmet op og forbandt mig.

Derefter hjalp han mig over paa den anden side af diget. Hvad der var paa høje tid, for mens jeg laa foran diget, havde jeg faaet to kugler af vore egne gennem kappen.

Jeg havde længe hørt raabet „ein Artz“ ude fra marken, og da jeg gjorde prøjseren opmærksom derpaa, gik han ud og kom lidt efter tilbage med vor kompagnichef, premierløjtnant V. F. Gram.

Han havde faaet en kugle i brystet, og da prøjseren knappede hans uniform op, stod en fin blodstraale ud fra højre side.

Han kunne ikke leve længe.

*

DA vi havde ligget lidt, kom et prøjsisk feltbatteri paa tre kanoner og tog opstilling ved diget, hvor vi laa.

De tog selvfølgelig ingen hensyn til os, men begyndte straks at fyre ned efter brohovedet og vore tilbagegaaende tropper.

For hvert skud, de skød, forekom det mig, som blev jeg overøst med varm aske, og jeg følte efter, om jeg havde beholdt benene.

Løjtnant Gram sagde: „Her er da et frygteligt sted at være. Mon vi ikke kan komme herfra?“

Jeg greb fat i benene paa en af artilleristerne og bad ham hjælpe os. Han sørgede straks for, at to mand bar løjtnanten, og at to andre fulgte mig hen til lazarettet.

Premierløjtnanten blev lagt ved siden af mig i noget halm, og straks efter døde han.

Mod mig var prøjserne meget venlige. Hver gang, jeg klagede over tørst, hældte en af dem noget rom i munden paa mig og gav mig hver gang et stykke hvidt sukker til.

*

OM aftenen blev jeg transporteret ned til en vognpark, hvor der holdt en mængde bøndervogne med halm i. Vi kørte efter Ragebøl, og naar vi kom forbi tyske afdelinger, kommanderede soldaten paa kuskæsædet hver gang: „Halt! Hier sollen Sie sehen! Hier ist ein Hannemann!“

Hvad der var deres haansord for en dansk soldat.

Til sidst gav jeg mig til at skælde prøjseren ud og forklarede ham det taabelige i at forhaane en saaret soldat, der kun havde gjort sin pligt.

Det gjorde den forænskede virkning. Han rakte mig haanden og sagde: „Sie haben Recht“.

Den 25. april kom der en tysk pro-

fessor Langenbeck. Han opererede min arm. Jeg var bedøvet. Kuglen var gaaet ind gennem venstre albueled og havde knust benene til begge sider.

Efter operationen blev jeg meget syg. Saa professoren erklærede, at der var ingen haab. Jeg maatte faa, hvad jeg ønskede.

Da det blev mig meddelt, forlangte jeg champagne, og der blev straks sendt en stafet til Graasten efter en flaske.

Men der var ingen at faa i byen.

*

ERIK HOLMBOE lukker dagbogen. Udenfor sner det tættere. De gamle tage er hvide nu.

De samme tage som dengang for 100 aar siden.

Saa siger han:

— De gik efter champagne til bedstefar. De ville gerne opfylde hans sidste ønske, men der var ingen at faa i Graasten.

Og saa besluttede han i lutter ærgrelse at overvinde febereren.

Hvor havde jeg været, hvis han ikke havde haft held til det?

Vi holder en del af den dagbog.

